

SENTÈNCIA DE 21 D'OCTUBRE DE 2004

Cosa jutjada material: procedència quan es desestima una demanda anterior per no haver provat l'agent els fets en els quals fonamentava la seva pretensió.- Recurs d'apel·lació en base a la disposició addicional segona de la Llei d'arrendament de finques urbanes: necessitat de fonamentar el recurs

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ i M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En els autes del judici civil núm. B-0513-8/001, tramitat pel procediment establert a la Disposició addicional segona de la Llei d'arrendaments de finques urbanes, instat per la Sra. Meritxell V.T. contra la mercantil ECAI S.L., el 15 del mes de setembre de 2003 l'Hble. Batlle, actuant en Tribunal Unipersonal, va dictar una Sentència en la qual va decidir:

- a) Desestimar l'excepció de cosa jutjada material interposada per la part agent.
- b) Condemnar la defenent a pagar a l'agent la quantitat de 1.786'81 Euros en concepte de despeses generals del despatx del període del mes de maig de 1999 al mes de setembre de 1999.
- c) Declarar resolt el contracte de sots-arrendament de data 30 de setembre de 1999.
- d) Desestimar la demanda de reclamació de quantitat de la meitat dels lloguers vençuts i no pagats; i
- e) No fer condemna en costes.

II.- Disconformes les dues parts amb la Sentència anterior, van interposar contra ella sengles recursos d'apel·lació els quals han estat tramitats en aquest Tribunal segons allò que ordenen les disposicions legals.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ.

FONAMENTS DE DRET

I.- La mercantil defenent impugna la Sentència d'instància i al·lega, com a motiu exclusiu de recurs, que aquella Sentència havia d'haver estimat l'excepció de cosa jutjada material que havia oposat, atès que les mateixes qüestions que ara planteja, ja havien estat jutjades i desestimades en la Sentència ferma de la Batllia de 26 d'abril de 2001.

Ni el Batlle ni l'actora qüestionen que l'actual litigi té el mateix objecte que l'anterior seguit entre les mateixes parts, però consideren que en la Sentència anterior *"es va apreciar l'obstacle processal, que va determinar la impossibilitat d'entrar a examinar el fons de l'assumpte, quedant aquest sense jutjar deixant oberta la via judicial per un nou plantejament, per la qual cosa dita sentència no té l'eficàcia de cosa judicada material i no es pot fonamentar sobre ella l'excepció peremptòria plantejada"*; raó per la qual la Sentència apel·lada ha desestimat aquesta excepció de cosa jutjada.

II.- La Sentència ferma esmentada de 26 d'abril de 2001, dictada amb idèntic objecte que l'actual i entre les mateixes parts, va desestimar la demanda que l'havia motivat perquè l'actora no va aportar el contracte de sotsarrendament, *"motiu pel qual, i no havent complert l'agent amb els principis de càrrega de la prova «incumbit probatio qui dicit non qui negat» i «actore non probante, reus est absolvenda» (Digest 22,3,2 i Cod. 2,2,4)>> procedeix desestimar íntegrament la demanda de l'actora"*.

III.- El motiu indicat (per raó del qual la Sentència anterior de 26 d'abril de 2001 va desestimar la demanda) no és un obstacle processal que vagi deixar oberta la via judicial per a un nou plantejament -com afirma la Sentència del Batlle- sinó que aquest motiu de desestimació va deixar jutjada i rebutjada definitivament aquella demanda amb la impossibilitat de formular-ne un altra amb el mateix objecte entre les mateixes parts; perquè en enjudiciar el primer litigi, l'òrgan jurisdiccional va entrar a examinar el seu fons, i en constatar que allò que allà es demanava no havia quedat provat, va desestimar la pretensió per manca de prova, la qual cosa constitueix un motiu de rebuig del fons en haver-se examinat el fons i haver estat desestimat, ço que impedeix plantejar un nou procés sobre el mateix entre les mateixes parts, perquè ho impedir l'excepció de cosa jutjada material, degudament oposada aquí per la demandada a la contesta a la demanda.

En no haver-ho considerat així la Sentència del Batlle, caldrà acollir l'únic motiu del recurs de la indicada demandada per revocar tal Sentència en el sentit que caldrà estimar l'excepció de cosa jutjada material

formulada per la defenent i revocar també la condemna que contra ella es va pronunciar referent al pagament de les despeses generals del despatx, amb imposició a l'agent de les costes de la primera instància per aplicació del principi objectiu del venciment.

IV.- Mitjançant un escrit presentat a la Batllia el dia 13 de novembre de 2003, la part agent també va formular un recurs d'apel·lació contra la Sentència de l'Hble. Batlle, però sense exposar-hi cap fonamentació, amb incompliment d'allò que disposa l'últim incís de l'apartat 8 de la Disposició addicional Segona de la Llei d'arrendaments de finques urbanes; ço que determina la inadmissibilitat de tal recurs, com té declarat una repetida jurisprudència d'aquest Tribunal Superior.

Escaurà per consegüent declarar-ho així també en aquest cas, sense que l'escrit de la Sra. Meritxell V.T. de 26 de maig últim pugui ésser tingut en compte als efectes de la fonamentació del seu recurs, ja que la finalitat de tal escrit únicament podia ser contestar el recurs contrari i no pas fonamentar el propi deixant a l'altra part en indefensió.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

ESTIMAR el recurs d'apel·lació de la mercantil ECAI S.L.; REVOCAR la Sentència apel·lada pel que fa als pronunciaments de rebuig de l'excepció de cosa judicada i de condemna al pagament de les despeses generals del despatx pel període de maig de 1999 a setembre del mateix any 1999; ANUL·LAR tals pronunciaments i ESTIMAR l'esmentada excepció; MANTENIR la declaració de resolució del contracte; IMPOSAR a l'agent les costes de la primera instància amb inclusió d'honoraris de procurador i advocat de la defenent; no fer declaració de les costes del recurs d'apel·lació d'aquesta darrera, i DECLARAR INADMISSIBLE el recurs d'apel·lació de l'agent; sense fer declaració sobre les costes d'aquest últim recurs.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.